

๑

ที่นั่งชั้นธุรกิจของไฟลต์นี้คงจะเต็มพอๆ กับโซนชั้นประหยัด เพราะแม่จะผ่านมาเกือบสี่สิบนาทีนับแต่พนักงานของสายการบินประกาศให้ขึ้นเครื่องแล้ว แต่ผู้โดยสารเที่ยวบินกรุงเทพฯ-สิงคโปร์ก็ยังคงทยอยกันมาเรื่อยๆ จนชั้นธุรกิจที่เขาคิดว่าคงไม่เต็มนั้นแลดูแน่นไปด้วยผู้คน

ยังดีที่ที่นั่งข้างๆ ไม่มีใครนั่ง...อย่างน้อยก็ยังไม่มีใครมา ชายหนุ่มมองนาฬิกาข้อมือ ก่อนหันมองออกไปนอกเครื่อง

เพราะว่าเป็นเวลาเที่ยงกว่า แสงแดดที่จัดจ้านจึงไม่ลอดผ่านหน้าต่างมาแยงตา และเมื่อหันกลับมามองรอบๆ ห้องโดยสารอีกครั้ง เขาจึงเห็นหญิงสาวคนหนึ่งเดินมาช้าๆ ตามทางเดินระหว่างที่นั่ง ทำทางที่แหงนดูเลขที่นั่งสลับกับการดูบัตรในมือนั่นคล้ายไม่แน่ใจ

ร่างเล็กผอมในเสื้อสีมอม ผมยวดูกระเซิงนิดๆ ดวงหน้าปราศจากเครื่องสำอางใดๆ ทำให้เขาไม่คิดว่าในที่สุดเธอจะหย่อนตัวนั่งลงบนเก้าอี้ว่างข้างเขาซึ่งอยู่ติดริมทางเดิน ทว่าชายหนุ่มไม่ได้สนใจอะไรต่อ เขาเอื้อม

หยิบกระเป๋านาฬิกาข้อมือสีน้ำตาลเข้มทำจากหนังอย่างดีที่อยู่ในช่องเก็บของข้างหน้า แล้วใส่โทรศัพท์มือถือของตนลงไป ก่อนจะวางกระเป๋านั้นไว้ข้างตัว

“รับหนังสือพิมพ์อะไรดีคะ” พนักงานวัยกลางคนที่เห็นรถเข็นขนาดเล็กเต็มไปด้วยหนังสือพิมพ์และนิตยสารถามอย่างเป็นมิตร

อนรรฆเลือกหนังสือพิมพ์หนึ่งฉบับและนิตยสารหนึ่งเล่มก่อนจะกล่าวขอบคุณ สังเกตว่าหญิงสาวที่นั่งข้างเขาเหลือบมองมา ก่อนที่เธอจะกลับไปวุ่นกับการกดโทร. และส่งข้อความจากโทรศัพท์มือถือทั้งสองเครื่อง สลับกับการถอนหายใจแรงอยู่หลายหน

จนกระทั่งพนักงานถือถาดเครื่องดื่มที่มีทั้งแฮมเปญและน้ำส้มมา เขาจึงเห็นเธอเอนหน้าขึ้นอีกครั้ง

แม้จะนั่งอยู่ด้านใน แต่ด้วยมารยาท เขาจึงรอให้เธอหยิบแก้วเครื่องดื่มก่อน เพียงแต่ว่าอีกฝ่ายดูลังเล ไม่แน่ใจ พลังเหลือบมองเขา

“แฮมเปญครับ” อนรรฆเอื้อมหยิบแก้วเล็กที่มีน้ำองุ่นสีทอง

เขาจับเพียงนิดก่อนวางแก้วลงบนที่วางแก้วบนเท้าแขนซึ่งคั่นกลางระหว่างที่นั่ง เห็นว่าเธอคนนั้นเลือกน้ำส้ม เพียงแต่พอหยิบมาก็วางมันลงข้างๆ แก้วของเขาแล้วกลับไปวุ่นกับโทรศัพท์มือถือของตนต่อ ไม่สนใจการเตือนของพนักงานต้อนรับที่ประกาศให้ปิดเครื่องมือถือสารและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หลังจากที่เครื่องบินค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้ารันเวย์

เด็ก...อนรรฆตีใจ แล้วจึงกลับไปอ่านหนังสือพิมพ์จนจบ

“ปิดโทรศัพท์ด้วยครับ” พนักงานชายเตือน...เด็กนั้น เมื่อเดินมาเก็บแก้ว และยังคงกลับมาเตือนอีกสองสามครั้ง

เด็กนั้นถามอะไรบางอย่างกับพนักงานเป็นภาษาอังกฤษ แต่เขาจับใจความไม่ได้ ก่อนจะจัดแจงปิดเครื่องในที่สุด หากก็ยังคงทำโทรศัพท์มือถือทั้งสองเครื่องไว้อย่างแน่น

จนกระทั่งเครื่องบินทะยานสู่ท้องฟ้าแล้ว หญิงสาวจึงกึ่งกระแทก กึ่งวางมือถือทั้งสองเครื่องลงบนเท้าแขนที่กั้นระหว่างที่นั่ง อนรรฆเหลือบมองเพียงนิดเดียว ทันเห็นว่าเธอส่งสายตามาคล้ายจะขอโทษ แต่เขาไม่ได้พูดว่าอะไร

ชายหนุ่มหันมองออกไปนอกหน้าต่างเครื่องบินที่เพิ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าได้ไม่กี่นาที นอกหน้าต่าง...แสงแดดยามเที่ยงส่องสว่างสดชื่น มองผ่านกลุ่มเมฆบางๆ ไปยังเบื้องล่าง แลเห็นบ้านคนสลับกับท้องทุ่งนาเขียวขจี และเมื่อเครื่องบินลำใหญ่ทะยานไต่ระดับผ่านก้อนเมฆชั้นแล้วชั้นเล่าสูงขึ้นไปเรื่อยๆ จนแทบมองไม่เห็นข้างล่างแล้ว เขาก็หันกลับมาหยิบนิยายสารที่ยังไม่ได้อ่าน เหลือบเห็นคนนั่งข้างๆ กำลังมองเขาอยู่ ก่อนที่เธอจะรีบเบนสายตาไปจ้องจอโทรทัศน์ส่วนตัวที่ยังว่างเปล่าของตน

เก้าอี้ตัวใหญ่นั่งสบายในชั้นธุรกิจมีปุ่มให้กดเลือกปรับระดับได้หลากหลาย อนรรฆเลือกปรับเอนนิตยิตาหาหน่อย พอเข้าที่ดีแล้วจึงใส่หูฟังที่เสียบเชื่อมกับจอโทรทัศน์ส่วนตัวหน้าที่นั่งของเขา หยิบรีโมตเล็กที่วางอยู่ข้างเขาเมานั่ง กดเลือกอัลบั้มเพลงคลาสสิก

เพลงสบายๆ ด้วยเครื่องดนตรีหลากหลายชนิดที่บรรเลงสอดประสานกันอย่างลงตัว ประพันธ์โดยนักแต่งเพลงคลาสสิกชื่อก้องโลกที่เขาฟังได้ไม่รู้เมื่อ ไม่ว่าจะเป็นเวลาทำงานหรือพักผ่อน ยามที่มีเรื่องหนักต้องคิด หรือเรื่องเล็กต้องพิจารณา

และตอนนี้มันก็ทำให้เขาผ่อนคลายมากจนไม่รู้รู้สึกเหนื่อยอย่างที่ควรจะเป็น

อนรรฆเหลือบมองหญิงสาวที่นั่งข้างๆ ซึ่งบัดนี้หลับตานิ่งสนิท สังเกตเห็นผมยาวย้อมสีน้ำตาลเข้ม ตัดก๊ีบเล็กๆ เลื้อยไหมพรมตัวบางเก๋ารุ่มร่ามของเธอถักหยาบๆ ลี้ออกเทาอมดำ

จะว่าเจ้าหล่อนเป็น...ไฮโซ ก็คงใช่ เพราะสามารถบินชั้นธุรกิจ แต่หากับกิริยาทำที่บางอย่างยังชวนให้สงสัย ทั้งนี้ทั้งนั้นอาจเป็นเพราะว่ายัง

เด็กนัก ไม่น่าจะจบมหาวิทยาลัยเลยด้วยซ้ำ

และจนกระทั่งหญิงสาวค่อยๆ ลืมตาขึ้นนั้นแหละ เขาจึงเบนสายตาลอบ แสร้งมองเลยไปยังพนักงานประจำเครื่องที่เดินเข้ามาถามรายการอาหารกลางวันและเครื่องดื่มที่ต้องการ

เพราะรู้อยู่แล้วว่าต้องการจะเลือกอะไร การสั่งของเขาจึงรวดเร็ว ไม่ได้เอะอะชักช้าเช่นคนที่นั่งข้างๆ จนพนักงานต้องช่วยอธิบายเพราะดูชุดว่าเจ้าตัวไม่รู้เรื่องเลย

เพลงที่กำลังฟัง และบทความในนิตยสารตรงหน้า ทำให้เขาเพลิดเพลินจนกระทั่งอาหารและเครื่องดื่มถูกยกมาเสิร์ฟ อนรรฆไม่ใส่ใจคนนั่งข้างๆ ที่หันมามองเพียงแวบ

“จะรับแชมเปญเพิ่มมั๊ยคะ” แอร์โฮสเตสสาวถาม

หากชายหนุ่มส่ายศีรษะปฏิเสธ “ผมขอชาร์ดอนเนย์* ครับ”

คำขอนั้นมาพร้อมรอยยิ้ม ก่อนที่เขาจะรับแก้วทรงสูงขนาดเล็กกะทัดรัดที่มีไวน์ขาวสีทองเข้มจัดรินมาจนเกือบเต็ม

เขารับประทานอาหารคอร์สแรกจนหมด แถมต่อกับคอร์สสองทันที ขณะที่คนนั่งข้างๆ นั้นดูจะไม่อึมครึมกับมื้อกลางวันบนเครื่องบินเอาเสียเลย เพราะอาหารต่างๆ ที่ยกมาเสิร์ฟ รวมทั้งของหวานนั้น แทบไม่ถูกแตะต้อง

ดูท่าทางแล้วความกระวนกระวายของเจ้าหล่อนเหมือนจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนการพับเก็บโต๊ะเล็กสำหรับรับประทานอาหารเข้าที่นั่นช่างแสนยากเย็น เมื่อทนไม่ไหว อนรรฆเลยต้องเอื้อมมือไปช่วยจัดเก็บ

เธอหันมามองเขา ยิ้มบางๆ คล้ายจะกล่าวขอบคุณ หากอนรรฆเพียงพยักหน้าเล็กน้อยก่อนกลับไปให้ความสนใจกับบทความในนิตยสารต่อ บทความนั้นไม่เพียงให้สาระ แต่ยังให้ความเพลิดเพลิน จนเขาไม่ทัน

---

* Chardonnay

สังเกตว่าคนที่นั่งข้างๆ ลุกไปเมื่อไร มาดูอีกทีก็ตอนที่เขากำลังอ่านจบเล่มแล้วเธอเดินกลับมาที่นั่งพอดี

เจ้าหล่อนทำท่าคล้ายจะพูดอะไรบางอย่าง แต่อนรรฆไม่ได้ใส่ใจ เขาเก็บนิตยสารใส่ในช่องด้านหน้า หยิบกระเป๋าใบเล็กของตนมาเปิดเอาหนังสือเดินทางและปากกา

เหลือเวลาเพียงสี่สิบนาทีก่อนจะถึงที่หมายปลายทาง พนักงานต้อนรับจึงออกเดินแจกแบบฟอร์มตรวจคนเข้าเมืองของสิงคโปร์ให้แก่ผู้โดยสาร

เขารอกข้อมูลของตนจนเสร็จเรียบร้อยจึงเก็บหนังสือเดินทางและปากกาเข้ากระเป๋า ตอนนั้นเองที่เสียงถามของคนนั่งข้างๆ ดังขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ

“ขอยืมปากกาได้ไหม”

ลำเนียงนั้นชัดแบบแปลกๆ ไม่เชิงอเมริกันหรืออังกฤษ และก็ไม่ใช่ลำเนียงไทย อนรรฆหมุนเปิดปากกาใส่ตาคู่ใจ ก่อนยื่นให้อีกฝ่ายที่รับไป เขาหันไปสังเกตเป็นระยะๆ เห็นว่าเธอทำท่าครุ่นคิดคล้ายไม่แน่ใจในการกรอก

ด้วยความสนใจ อนรรฆจึงแอบเหลือบดูข้อมูลที่อีกฝ่ายเขียนด้วยตัวหนังสือใดๆ เห็นชัด

ชื่อ...สั้นๆ แบ่งเป็นคำๆ ไม่ใช่ชื่อของคนไทยแน่

หนังสือเดินทางเล่มนั้นก็ไม่ใช่ เพียงแต่เขาไม่คุ้นว่าของประเทศไหนที่พำนักในสิงคโปร์...Uncle's House ...เธอคงพักกับญาติคนใดคนหนึ่ง เพียงแต่ไม่มีที่อยู่ระบุชัดเจน

หลายอย่างชวนให้สงสัยยิ่งนัก

ทันทีที่เธอทำท่าจะหันมา อนรรฆก็รีบแสวงก้มลงดูนาฬิกาข้อมือ

“ขอบคุณ” มือเล็กใต้แขนเสื้อร่วมยื่นปากกาคืนเขา รอยยิ้มที่ฉาบบนใบหน้าราวจะยั่วว่าเธอรู้ลึกซึ้งเช่นนี้จริง

“ไม่เป็นไร”

เขาเก็บปากกาคว่ำใจใส่ในกระเป๋าใบเล็ก ก่อนเลื่อนปรับพนักเก้าอี้ให้ที่วางขาหนีดยาวไปอีกนิด กำลังจะหยิบหูฟังที่คล้องไว้ที่ต้นคอขึ้นมา ทว่าเสียงของคนที่นั่งข้างๆ ก็ดังขึ้น

“สิงคโปร์ปลอดภัยไหม”

“ก็...” คิ้วเข้มของเขาขมวดเล็กน้อย นึกประหลาดใจในคำถามนั้น “ก็ค่อนข้างปลอดภัย”

“น่าอยู่หรือเปล่า”

“แล้วแต่คนชอบ บางคนบอกว่าน่าเมื่อถ้าเทียบกับเมืองไทย เมืองไทยมีอะไรให้ทำเยอะกว่า อาหารการกินดี ค่าครองชีพถูกกว่า สังคมก็มีสีสัน แต่สิงคโปร์เขาเป็นเมืองสะอาด ปลอดภัย เป็นระเบียบ ก็ดีอย่างเสียอย่าง”

“คุณพักอยู่แถวไหน”

“ที่สิงคโปร์?” อนุรธถามกลับ มองอีกฝ่ายที่คล้ายว่ารอฟังคำตอบของเขาอยู่ “เวลาผมมา ก็มักจะพักแถว business district”

“อ้าว...คุณไม่ได้ประจำอยู่ที่นั่นเหรอ”

“เปล่า”

“ว่า...” น้ำเสียงไม่ซ่อนความผิดหวัง ก่อนจะถามด้วยแววตาขอความหวังอะไรบางอย่าง “แล้วคุณรู้จักสิงคโปร์ดีแค่ไหน มาบ่อยไหม”

“มาไม่บ่อย ปีละสองสามครั้ง แล้วไม่ค่อยได้ไปที่อื่น รู้จักก็แค่แถวๆ ที่มาพักประจำเท่านั้น”

“คุณพักที่ไหน” อีกครั้งที่เธอถาม แล้วต่อยด้วย “...บ้านเพื่อนหรือเปล่า”

“ผมพักโรงแรม”

“แล้วรู้จัก เอส...เอสเตอร์...เอสเตอร์ เอสเตต...ไหม” คนชักใช้นั้นคล้ายไม่แน่ใจในชื่อนัก

“อะไรนะ?” อนุรธนิน้วน้า รู้สึกขำในอาการของอีกฝ่าย “ผมไม่

รู้จักหรือ ก ลิงคโพรอาจไม่ใช่ประเทศใหญ่ แต่ก็ยังเป็นเมืองที่ไม่เล็กเลย”

“ว่า...”

เธอลากเสียงยาวแสดงความผิดหวังรุนแรง จนคนฟังใจอ่อนต้อง
เอ่ยถามเพราะอยากช่วย

“มีชื่อถนนใหม่ ไ้ที่ที่คุณว่า มันอยู่บนถนนอะไร บางทีอาจห่าง
ขึ้นถ้ามีชื่อถนน”

“ไม่รู้” หญิงสาวสายตาระยอย่างอ่อนใจ “รู้แค่เขาพักอยู่ที่เอสเตอร์...
เอสเตอร์ เอสเตต”

“สะกดยังไง” ถามไปแล้วก็รู้สึกว่ามันน่าถามเลย เพราะสิ่งที่อีกฝ่าย
เขียนให้ก็แค่ ตัว E แถมด้วย ‘...’ แล้วจึงลงท้ายด้วยคำว่า ‘Estate’ อนรรฆ
ถอนหายใจลึกๆ บอกไปตามตรง “ถ้ามีแค่นี้ก็คงยาก อย่างน้อยถ้าไม่มีชื่อ
เต็มๆ มีชื่อถนนก็ยังดี เพราะบอกแท็กซีให้เขาพาไปได้”

“ไม่รู้...”

“ไม่ลองติดต่อหาคนที่รู้จักล่ะ”

ก็ในเมื่อมีญาติ...ไม่ใช่หรือ?

“พยายามแล้ว แต่เขาไม่รับสาย เมื่อก่อนเครื่องออกก็โทร. หาตั้ง
หลายครั้ง” หางเสียงมีว้าวท้อใจ “...แล้วฉันก็ไม่รู้จักใครอื่นที่ลิงคโพร”

“เขาอาจจะยุ่งอยู่ เลยไม่ได้รับสาย”

“เปล่า” หญิงสาวถอนหายใจยาว สะกดอารมณ์อย่างยากเย็น “เรา
ทะเลาะกันเมื่อคืน มีปากเสียงกันรุนแรง ฉันเลยตัดสินใจบินมาหาเขาเพื่อ
ปรับความเข้าใจ นี่สงสัยเขายังโกรธฉันอยู่”

คำบอกนี้ทำให้อนรรฆต้องพยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติเพราะ
อดนึกตำหนิอยู่ในใจไม่ได้ ...เด็กอะไร บินข้ามประเทศเพื่อปรับความเข้าใจ
กับผู้ชาย!

เดี๋ยวนี้ โลกมันก้าวกระโดดไปไกลขนาดนี้เชียวหรือ

“เมื่อเช้าพี่สาวมาส่งที่สนามบิน ฉันขอเจ้าหน้าที่ให้หาไฟล์ที่เร็วที่สุด

ก็ได้ไฟลต์นี้ แต่ที่นั่นชั้นธรรมดาเต็ม เหลือแต่ชั้นธุรกิจ” เธอหัวเราะเบาๆ ราวเป็นเรื่องขบขัน เพียงแต่แหวตามิได้ดูขบขันไปด้วยเลย

หญิงสาวเหลียวมองไปรอบๆ บริเวณโซนที่นั่งผู้โดยสารชั้นธุรกิจ แล้วจึงมองจอภาพส่วนตัวที่ว่างเปล่า พลางเก็บรีโมทที่ไม่ได้ใช้เลยตลอดไฟลต์นี้เข้าที่

“ปกติครอบครัวเราจะบินชั้นธรรมดา แต่ครั้งนี้มันจนหนทางจริงๆ”

“มันมีหนทาง แต่คุณไม่เลือกมันต่างหากล่ะ”

คำบอกเรียบๆ นั้นทำให้หญิงสาวมองเขาด้วยความฉงน เพียงแต่ไม่ได้เอ่ยถามว่าเขาหมายความว่าอะไร คงคล้ายดังเช่นที่เขาเงยไปอีกครั้งใหญ่

“แล้วนี่มาอยู่กัน” ชายหนุ่มหาเรื่องคุยมากกว่าใคร่อยากรู้จริงจัง

“กลับวันมะรีน”

“แล้วคิดเอาไว้หรือยังว่าถ้าติดต่อเขาไม่ได้จะทำยังไง”

อีกฝ่ายส่ายศีรษะจนอนรรฆอยากจับตัวมาเขย่าแล้วถาม ...ทำไมใจกล้านัก?

มาต่างประเทศ ต่างบ้าน ต่างแดน โดยไม่มีแผน ซ้ำยังติดต่อแฟนตัวเองไม่ได้เสียด้วย แถมยังไม่รู้กระทั่งว่าอาคารหรือสถานที่พักของคนของตัวเองอยู่ตึกไหนมาหานั้นชื่ออะไร ตั้งอยู่บนถนนหรือแห่งหนใด

ชายหนุ่มเหลียวมองอีกฝ่ายที่กำลังมองมา เห็นแล้ว...ดวงตาโคกดูเศร้ายิ่งนัก

“เขาทำงานอยู่ที่ไหน”

คำถามนั้นทำให้หญิงสาวส่ายหน้า ก่อนบอก “เรียน...เขาเรียนวิศวกรรมที่ออสเตรเลีย”

คำบอกที่มั่นใจแถมภูมิใจนั้น ทำให้คนฟังนึ่วหน้า ...ทำไมเชื่อมหาวิทยาลัยและที่พักมันคล้ายกันนัก

อยากจะทำอีกฝ่ายมั่ว แต่เจ้าหล่อนดูมันใจเหลือเกิน
 “รู้จักไหม” หญิงสาวคาดคั้นด้วยความหวัง เพียงแต่ชายหนุ่มส่ายหน้า
 “ผมไม่รู้จักหรอก ว่าแต่...แฟนของคุณเขาพักใกล้มหาวิทยาลัย
 หรือเปล่า”

“ไม่” คำบอกไม่ได้ให้ความหวังแก่ใคร...แม้แต่ตัวเองเลย “แต่ฉัน
 คิดว่าจะไปที่มหาวิทยาลัยของเขา แล้วสอบถามที่อยู่”

“คิดให้ดีๆ ทางมหาวิทยาลัยน่าจะมีความเกี่ยวกับการรักษาข้อมูลของ
 นักศึกษา เขาคงไม่ให้ข้อมูลง่ายๆ” อนรรฆบอก เห็นชัดถึงสีหน้าเศร้าแถม
 ผิดหวังของอีกฝ่าย “อีกอย่างวันนี้วันเสาร์ ฝ่ายธุรการของมหาวิทยาลัย
 คงไม่เปิดทำการหรอก”

“แล้วจะทำยังไง” นั่นเป็นคำพูดของคนสิ้นหวังมากกว่าจะเป็นคำถาม
 “ลองติดต่อเขา...”

“ก็พยายามแล้ว แต่ติดต่อไม่ได้ เอ...เขาอาจจะหลับอยู่ เลยไม่เห็น
 ว่าฉันโทร. หา เขามักจะเป็นแบบนี้ เรียนหนัก นอนตื่นสาย บางทีตื่นมา
 ก็หัวค่ำ” รอยยิ้มจางๆ ตะเภาๆ ที่ริมฝีปากบาง ก่อนที่เธอจะมองเขาแล้ว
 ถามรัว “ถ้าถึงลิงคโพรแล้ว โทรศัพท์ยังใช้ได้หรือเปล่า ระบบของฉันเป็น
 ฟรีเพด มันจะใช้งานได้ไหม แล้วใช้อินเทอร์เน็ตได้หรือเปล่า”

“ได้สิ ถ้าเปิดโรมมิ่งไว้ ...พอถึงแล้วก็เปิดโทรศัพท์ ระบบมันก็จะ
 หาเครือข่ายให้ พอมีสัญญาณก็โทร. ออกได้เลย”

“แล้วถ้าบัตรเติมเงินหมดล่ะ ที่สนามบินมีร้านขายซิมเหมือนที่
 เมืองไทยไหม”

“ผมไม่รู้ เพราะไม่เคยใช้ ปรกติผมใช้ซิมเดิม แค่ให้คลื่นหาเครือข่าย
 ที่ลิงคโพร แต่เดี๋ยวพอไปถึงสนามบินแล้วคุณก็คอยถามเขาก็ได้ น่าจะมีมั้ง
 ว่าแต่ทำไมไม่ให้พี่สาวของคุณลองติดต่อ...”

“พี่ก็ช่วย แต่...” ดวงตาสีน้ำตาลเข้มปรากฏแววโศก “เขาไม่รับสาย
 ไม่ตอบทั้งเอสเอส ทั้งอีเมล ทั้งไลน์ ทั้งเฟซบุ๊ก...ทุกอย่าง”

คำบอกนั้นชวนให้อนรรฆรู้สึกเหนื่อยใจแทน

เจ้าหล่อนทำทุกอย่าง ทั้งพยายามติดต่อกับทุกวิถีทาง ทั้งอุทิศส่าห้บิน
มาลิงคโปร์

เพียงแต่ว่ามีสิ่งเดียวที่เธอไม่ได้ทำ คือคิดให้รอบคอบก่อนมา

...ถ้าทุกอย่างไม่ได้เป็นไปดังที่ใจต้องการ แล้วจะอย่างไร

๒

“พอเครื่องลง คุณก็ควรส่งเอสเอ็มเอสไปอีกที บอกเขาว่าคุณจะรออยู่ที่ไหน โรงแรมอะไร พอเขาเห็นข้อความแล้วจะได้มารับ”

อนรรฆเห็นเธอหลุบตาลง เอ๋ยเสียงเบา

“ฉันไม่รู้จักโรงแรมที่สิงคโปร์เลย ...ว่าแต่โรงแรมนี้มันหาง่ายไหม ราคาแพงไหม ปลอดภัยหรือเปล่า คุณมีที่ไหนแนะนำไหม” คำถามรัวเป็นชุดอีกครั้ง ก่อนจะสารถภาพในสิ่งที่อีกฝ่ายเอะใจอยู่แล้ว “ฉันเพิ่งมาที่สิงคโปร์ครั้งแรก”

“ถ้าจะพัก ก็ไปแถวถนนออร์ชาร์ด แถวนั้นมีหลายโรงแรมให้เลือก มีร้านค้า อาหารการกินก็ครบ สะดวก”

“คุณพักอยู่แถวนั้นด้วยหรอ”

“เปล่า...ผมพักที่ริตซ์ โรงแรมอยู่ในย่านธุรกิจแถวมารินาเบย์”

“ปลอดภัยหรือเปล่า”

ทว่าอนรรฆไม่ตอบคำถาม เขากลับเสนอ

“ถ้าจะให้แนะนำ ผมว่าที่ออร์ชาร์ดน่าจะดีที่สุด อย่างน้อยถ้าเบื่อก็ยังออกมาเดินเล่นได้” เขาขมวดคิ้วเล็กน้อย ใช้ความคิด “หรือไม่ก็รออยู่ที่สนามบิน บอกให้แฟนคุณมารับ จะได้หากันเจอง่ายๆ คุณจะไม่ต้องออกไปข้างนอก จะได้ไม่คลาดกับเขา อีกอย่าง ที่สนามบินก็มีโรงแรม”

อนรรฆรู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายเยียบไปจนเขาชักอึดอัด นี่ถ้าเป็นน้องเป็นนุ่ ทั้งเขาและพี่สาวก็คงต้องเอ็ดกันยกใหญ่

...เด็กอะไรใจกล้า บินมาต่างถิ่นต่างแดน ประเทศที่ตัวเองไม่เคยมา ไม่คุ้นเคย โดยไม่มีแผนอะไร

ชายหนุ่มมองออกไปนอกหน้าต่าง พบว่าเครื่องบินลำใหญ่ลอยล่ำอยู่เหนือพื้นเพียงไม่กี่ร้อยเมตร ก่อนจะร่อนลงและเล่นไปตามรันเวย์เพื่อเข้าจอด ครั้นเห็นว่าฝนเริ่มตกปรอยๆ เขาจึงหันไปบอกคนที่นั่งข้างๆ

“ฝนตก”

“มันจะตกทั้งวันไหม ตกทุกวันหรือเปล่า” สีหน้าหญิงสาวแสดงความวิตกกังวลขณะมองหยดน้ำฝนแต่ละเบาๆ บนกระจกหน้าต่างเครื่องบิน

“ช่วงนี้สิ่งคิปรี่มีฝนตกชุก แต่ส่วนใหญ่ก็เหมือนเมืองไทย ตกไม่นานก็หยุด ฟ้าฝน...ไม่มีใครคาดคะเนได้ เราก็แค่คอยรับมือให้ดีที่สุดเท่านั้น”

เสียงสัญญาณที่ดังขึ้น ทำให้ผู้โดยสารส่วนใหญ่พร้อมใจกันปลดเข็มขัดนิรภัย ลุกขึ้นเพื่อเตรียมตัวลงเครื่อง หรือไม่ก็หยิบสัมภาระบนที่เก็บของเหนือศีรษะของตน

อนรรฆลุกขึ้นยืน หญิงสาวที่นั่งข้างๆ จึงได้เห็นว่าเธออยู่ในชุดกางเกงยีนสีเทาเข้ม เสื้อเชิ้ตสีฟ้าแขนยาว พับแขนขึ้นเกือบถึงข้อศอก พอเห็นเขาลุก เธอจึงปลดเข็มขัดนิรภัยของตน ลุกขึ้นช้าๆ เบี่ยงตัวให้เขาเดินออก

ชายหนุ่มมองดวงหน้าต่างไร้เครื่องลำอย่างที่เจอรอยยิ้มจางๆ เธอทำท่าคล้ายจะพูดอะไร แต่แล้วก็กลับหยิบโทรศัพท์มือถือถือทั้งสองเครื่องขึ้นมาเปิด พลางกดเล็บนิ้วโป้งราวกับจะกดอย่างยืดยาวระหว่างที่รอสัญญาณอย่าง

ใจจดใจจ่อ

“คุณมีของไหม” เธอถามแล้วเหลือบมองช่องเก็บของด้านบน

“มี...ไม่เป็นไร” เขาริบเอ่ยประโยคหลังเมื่อเห็นว่าหญิงสาวร่างอวบสูงเลยบ่าของเขาเพียงนิดเดียวเอื้อมมือจะช่วยหยิบ

ของที่เขาคืบขึ้นเครื่องนั้นมีเพียงกระเป๋าคอมพิวเตอร์ที่ทำจากหนังสีดำและมันก็ไม่ได้นักอะไร อนรรฆคลั่งสายสะพายกระเป๋าไว้กับหัวไหล่ กระชับสายให้เข้าที่ ก่อนถามคนตัวเล็กที่เดินตามมาไม่ห่าง

“มีสัญญาณหรือยัง”

“ยัง...” เธอมาหยุดยืนคู่กับเขาบนทางเลื่อนอัตโนมัติ เหลือบมองไปรอบๆ “ตรวจคนเข้าเมืองของสิงคโปร์โหดใช่ไหม...เขาจะให้เข้าไหม”

“ผมไม่เคยมีปัญหา” เขาคงบอกได้แค่จากประสบการณ์ ก่อนจะแตะที่แขนของเธออย่างสุภาพเพื่อให้เดินมาอยู่หน้าเขา หลีกทางให้คนที่กำลังจะเดินผ่าน “ไม่มีอะไรหรอก ก็บอกว่ามาเที่ยว พักอยู่สองสามวัน...กับญาติ”

“เขาจะเชื่อไหม”

“ก็แล้วทำไมเขาต้องไม่เชื่อล่ะ”

คำบอกก็ให้ความมั่นใจถึงคำแนะนำนั้นทำให้ใบหน้าหญิงสาวปรากฏรอยยิ้มสดใส หากอนรรฆเบนสายตาจากดวงหน้านั้น มองเลยไปข้างหน้า

“ที่สนามบินมีร้านอาหาร มีห้องน้ำ ที่สำคัญมีที่นั่งรอ ผมว่าคุณรออยู่ที่นั่นให้แฟนของคุณมารับจะดีกว่า” เขาแนะนำหญิงสาวซึ่งกำลังมองไปรอบๆ ตัวที่ตึกคึกไปด้วยร้านค้าและผู้คน “และถ้าคุณมีเรื่องอะไรให้ช่วยก็โทร. หาผมได้”

“จริงเหรอ?” น้ำเสียงบ่งบอกความดีใจชัดเจน นิ้วเล็กกดหมายเลขโทรศัพท์ที่เขาบอกอย่างรวดเร็ว

“ผมชื่อนนท์”

อนรรฆบอกแล้วสะกิดชื่อเล่นของเขาเป็นภาษาอังกฤษให้เธอบันทึกลงมือถือ ก่อนจะเดินไปต่อแถวตรวจคนเข้าเมือง

ในตอนแรกทั้งเขาและเธออยู่อีกแถว แต่เมื่อเห็นว่าแถวข้างๆ นั้นไปได้เร็วกว่า เขาก็ขยับตัวเพื่อไปต่อแถวนั้น...ไม่คิดว่าจะหญิงสาวจะตามมาเข้าคิวด้วยกันกับเขานะ รอยยิ้มและแวตาวิบวับฉายแววแก่นแก้วปรากฏบนใบหน้าवल

สำหรับอนรรฆแล้ว ส่วนใหญ่เขาจะเสียเวลาที่ด้านตรวจคนเข้าเมืองของสิงคโปร์ไม่นานนัก และยังถ้าคนตรวจเห็นว่าเขาพักอยู่ที่โรงแรมไหน ก็จะลงมือแสดงตมภ์และคืนหนังสือเดินทางให้อย่างเร็ว เพียงแต่ว่านายด่านคนนี้ซ้า จู้จี้ถามโน่นนี่จนน่ารำคาญ

อนรรฆเริ่มรู้สึกล้า...เพราะการทำงานและการเดินทางหลายเดือนที่ผ่านมา เขามองนาฬิกาข้อมือ...บ่ายสามโมงกว่าๆ แล้ว

กว่าจะไปเอากะเป๋าและเรียกแท็กซี่ ก็คงถึงโรงแรมประมาณสี่โมงเย็น

ในตอนแรกที่ได้รับหนังสือเดินทางคืน เขาเกือบจะเดินออกไปยังที่รับกระเป๋าทันที คิดว่าจะไม่สนใจเด็กนั้น

ทว่าชายหนุ่มกลับหยุดยั้ง แล้วหันกลับมารอคคนที่กำลังผ่านด้านตรวจคนเข้าเมืองเหมือนกัน

เขาเห็นแล้วว่าเธอมองมา ยิ้มกว้าง ดวงตาเป็นประกายอย่างดีใจ ทำให้ในวบหนึ่งเขารู้สึกว่าอาจคิดผิดที่รอ

พลันเสียงโทรศัพท์มือถือของเขาดังขึ้น พอดีกับที่คนที่เพิ่งผ่านด้านตรวจนั้นเดินมาหาเขา

“ว่าไงอะอ้อ” อนรรฆทักคนที่อยู่ในสาย นิ่งฟังเพียงครู่ก่อนจะบอก “พี่เพิ่งถึง อ้อจะให้พี่ซื้ออะไรให้เธอ”

เขาพยักหน้าเป็นการบอกหญิงสาวที่บัดนี้ยืนอยู่ข้างๆ ให้เดินไปด้วยกัน

“พี่เคยผิดสัญญากับอ้อด้วยหรือ ...นี่พี่อยู่หน้าร้านแล้ว อ้อจะเอาไอซ์ไวน์ตัวไหนจะ” อนรรฆถามคนที่อยู่ในสาย ก่อนจะหันมาบอกหญิงสาว

ที่เดินช้าๆ อยู่ข้างๆ ในเวลานี้ “ผมต้องแวะซื้อของ คุณจะไปก่อนก็ได้ล่ะ...”

เขาพูดได้เพียงเท่านี้ เพราะคนในสายตามาทันที

“พื้นที่พูดกับใครคะ? ไหนว่าพื้นที่ไปคนเดียว ไปทำงาน” คำว่า ‘ทำงาน’ เน้นหนักยิ่งนัก

“เด็กที่พี่เจอบนเครื่องจ๊ะ” ชายหนุ่มหันไปทาง ‘เด็ก’ ที่กำลังมองเขาอยู่ก่อนแล้ว

เพราะมัวแต่่วนวนวากับการหาของ และโน้มน้าวให้ทัศนียวางสาย เขาจึงไม่สังเกตเห็นว่าคนที่เดินอยู่ข้างๆ หายไปไหน ตั้งแต่เมื่อไร จนเมื่อชำระเงิน แล้วเดินออกมาจากร้านปลอดภาษี อนรรฆจึงมองซ้ายขวา

เพียงแต่ว่า ณ ตรงนั้น...ไม่มี

“ไปไหนของเขาละ”

หรือว่าเด็กนั้นไปรอที่สายพานรับกระเป๋า

หากเมื่อเดินไปถึงจุดรับกระเป๋าของเครื่องที่เพิ่งลง ก็ไม่พบคนที่คิดว่าจะเห็น บนสายพานมีกระเป๋าผู้โดยสารชั้นธุรกิจออกมาเพียงไม่กี่ใบ ...เธอได้กระเป๋าแล้วหรือ?

ชายหนุ่มพยายามมองผ่านกระจกบานใหญ่ที่กั้นระหว่างส่วนของผู้โดยสารขาเข้าและผู้รอรับด้านนอก หาก...ไม่เห็น

ใช้เวลาไม่นานนัก กระเป๋าเดินทางสีดำของเขาก็เลื่อนมาตามสายพาน อนรรฆรีบคว้ามันขึ้น เอากระเป๋าคอมพิวเตอรืที่บัดนี้มีขวดไอซ์ไวน์ที่ทัศนียขอร้องให้เขาซื้อให้อยู่ด้านใน วางเสียบกับที่ลาก กวาดตามองไปยังบรรดาผู้คนที่ยืนรอกระเป๋าเดินทางของตน แล้วจึงเดินออกมาด้านนอก มองซ้ายขวาด้วยความกังวล แต่ก็ไม่เห็นดวงหน้าที่คุ้นเคย

ช่างงี้แม้จะเป็นสนามบินนานาชาติขนาดใหญ่ แต่ก็มีความเป็นระเบียบแบบสากล ผู้คนจึงไม่พลุกพล่านเกะกะ คิวรอรถแท็กซี่ที่ดูยาวก็ยับเยินไปค่อนข้างเร็ว แต่อนรรฆไม่ได้เข้าไปต่อแถวคิวรอรถแท็กซี่

เขาเดินไปจนสุดทางอีกด้านของอาคารยาว มองซ้ายขวายอยู่ครู่ ก่อนจะเดินกลับมา แล้วเดินไปอีกด้าน กวาดสายตามองไปทั่ว

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาดู พลังจิต ...เด็กนั้นมีเบอร์ติดต่อถ้าหลงก็คงโทร. มา

แต่เท่าที่เห็น ไม่มีสายเรียกเข้าจากใครอื่น เว้นแต่ของทัศนีย์ หรือว่ามีใครมารับเธอไปแล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็คงไม่มีอะไรน่าห่วงก็ดี...เพราะถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว เขาควรจะทำอย่างไรดีหนอ

คิวรอแท็กซี่ยังคงยาว แต่ก็ขยับได้เรื่อยๆ จนเกือบจะถึงคิวของเขาแล้ว ทว่าอนรรฆยังคงมองไปรอบๆ รู้สึกสองจิตสองใจเมื่อเหลือบเห็นร่างเล็กที่คุ้นตานั่งห่างออกไปบนเก้าอี้ตัวหนึ่งในบรรดาเก้าอี้ยาวใกล้บริเวณจุดเรียกรถส่วนตัว

ดูคล้ายว่าผู้หญิงคนนั้นกำลังมองมา แต่เขาก็ไม่แน่ใจนักด้วยระยะที่ค่อนข้างไกล ผนวกกับคุณลุงแก่ๆ ที่ทำหน้าที่ดูแลคิว โบกไม้โบกมือให้เขาไปยังรถแท็กซี่สีแดงที่จอดรอ อนรรฆจึงตัดสินใจเดินไปที่รถ

นับตั้งแต่วันที่แรกที่ก้าวขึ้นรถจนกระทั่งถึงโรงแรมที่พัก หวังความคิดของเขาอดที่ไม่ได้ที่จะ...นึกถึง

เป็นห่วง...เด็กนั้น...ว่าจะเป็นอย่างไ

เขาห่วง...ทั้งๆ ที่พยายามบอกตัวเองว่าไม่ใช่ธุระหรือหน้าที่ของเขาที่จะต้องห่วง

เด็กใจกล้ำขนาดนี้ บินเดี่ยวมาประเทศที่ตัวเองไม่เคยมา เพื่อมาหาผู้ชาย โดยไม่มีการวางแผนและไม่รู้แม้กระทั่งว่าผู้ชายคนนั้นพักอยู่ที่ไหนเมื่อใจเด็ดแบบนี้ ก็ควรที่จะเอาตัวรอดได้ในประเทศที่มีความปลอดภัยค่อนข้างสูงเช่นนี้

เพียงแต่...อดคิดไม่ได้

เขาคิด...คิดว่าเธอคนนั้นจะเป็นเช่นไร...ถ้าเกิดคนรักของเธอไม่มารับ

คิด...ถ้าเกิดเหตุอะไรขึ้นล่ะ?

อนรรฆเป็นห่วงโดยตอบตัวเองไม่ได้ว่าทำไม

บอกไม่ถูกกว่าทำไมถึงไม่อาจตัดเรื่องของเด็กนั้นออกไปจากความคิด
แม้เมื่อขึ้นมาถึงห้องสวีตราคาแพงบนชั้นสูงของโรงแรมที่พัก

การเปิดเพลงคลาสสิก...ไม่ว่าจะเป็นคลาสสิกแท้ๆ หรือคลาสสิกร็อก
ก็ไม่ช่วยเลย

เขาจัดแจงเปิดกระเป๋้า จัดเก็บและแขวนเสื้อผ้าในบริเวณที่เป็น walk-
in closet ขนาดย่อม เมื่อเสร็จแล้วจึงเดินตรงมายังห้องน้ำ

ห้องน้ำกว้างขวางนั้นวางตัวยาวจากปากหนึ่งของห้องนั่งเล่นเรื่อย
ไปจนสุดห้องนอน ภายในมีห้องอาบน้ำขนาดใหญ่และอ่างล้างหน้าสำหรับ
สองคน รวมทั้งอ่างอาบน้ำที่ตั้งอยู่ใกล้หน้าต่างทรงแปดเหลี่ยม เห็นวิวชิงช้า
สวรรค์ขนาดมหึมา...Singapore Flyer ท่ามกลางความครึ้มของสายฝนที่
เริ่มกระหน่ำแรงได้ชัดเจน

แสงไฟนวลที่ส่องสว่างภายในห้องนอนทำให้เตียงใหญ่ที่มีหมอนแปด
ใบจัดเรียงไว้อย่างสวยงามนั้นดูน่าอนเป็นอย่างยิ่ง หากอนรรฆเลือกที่จะ
เดินออกมายังห้องนั่งเล่นด้านนอก มองผ่านกระจกบานยาวไปยังอ่าวมารินา
เห็นอาคารสำนักงานสูงเสียดฟ้าและตึกของโรงแรมที่มีบ่อนกาสิโนแห่งใหม่

ชายหนุ่มฆ่าเวลาโดยเปิดเช็คข้อความและอีเมลจากทั้งเครื่องแบล็ก-
เบอร์รี่และไอโฟน

เพียงเพราะว่าเขาไม่ได้ติดที่ รู้สึก...กระวนกระวาย

เป็นห่วง...แต่ห่วงทำไม

“พื้นที่นั่นะใจดี เป็นสุภาพบุรุษ แสนดี”

ทัศนียเคยบอกไว้ ซึ่งก็คงถูกต้อง เพราะไม่เช่นนั้นเขาคงไม่ทำดีกับ
เธอแม้ว่าจะรังเกียจบิดาของเธอมากก็ตาม

“พ่อก็ส่วนพ่อ ลูกก็ส่วนลูก” เขายืนยันเช่นนั้นกับผู้เป็นอา

เพียงแต่ว่าอาของเขาไม่เห็นด้วย

“ดีด้วยนักมักจะมีแต่เรื่องเข้าตัว”

“ผมดี แต่ก็ได้ดีเสมอไปนะครับ ถ้าดีก็ต้องด้วยเหตุผล ถ้าร้ายก็ต้องด้วยเหตุผลเช่นกัน”

“ยะ! พ่อคนร้อยเหตุผล” อาของเขาเคยค่อนข้างด้วยความมั่นใจ ก่อนจะบอก “แต่มนุษย์เราก็นึกยากที่จะหลุดพ้นการครอบงำของอารมณ์และความรู้สึกอยู่ดี ฝรั่งส่วนใหญ่จึงมักบอกว่า I feel that...I believe that...มากกว่าที่จะ I think that... เราเองก็เดินทางมาเยอะ ไปมากี่หลายที่น่าจะรู้ดี มีแต่คนไทยนี่แหละที่ชอบบอก...คิดว่า...แต่ส่วนใหญ่ไม่ได้คิด หรือไม่ก็คิดสั้นๆ ตื้นๆ”

ไม่ว่าจะด้วยความคิด เหตุผล หรือความรู้สึกอะไรก็ตาม อนรรฆมกตดูสายเรียกเข้าในโทรศัพท์มือถืออีกครั้ง ว่าจะไม่มีใครโทร. เข้ามา เขาผูกคอตายครั้งใหญ่ ก่อนตัดสินใจเรียกรถแท็กซี่จากโรงแรม แม้ว่าในตอนแรกจะไม่แน่ใจในจุดหมายที่ต้องการไป

หยาดฝนที่โปรยปรายเพียงละอองไม่ได้ลบล้างหรือความคึกคักของถนนออร์ชาร์ดในช่วงเย็นวันเสาร์

บนท้องถนนยาวเป็นกิโลเมตรนั้นเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวต่างชาติ และผู้คนที่พำนักอาศัยอยู่ที่นครรัฐเล็กๆ แห่งนี้ สีสันบนถนนดึงดูดคนมาจากทั่วสารทิศ พอๆ กับการลดกระหน่ำ หั่นราคาให้ชวนซื้อ ด้วยโปรโมชั่นของบรรดาร้านค้าต่างๆ

ผู้คนมากมายพลุกพล่านเช่นนี้ ผู้หญิงคนนั้นอาจจะอยู่ที่ไหนสักแห่ง...ที่เขาคงไม่มีวันหาเจอ นั่นทำให้เขาคิดว่าไม่ควรแนะนำให้เธอมาที่นี่เลย

ถ้าไม่อยู่แถวนี้ แล้วเธอจะไปไหน...หากยังไม่มีที่ไป

แต่ถ้ามีที่ไปแล้ว...เขาคงไม่มีทางหาเจอเป็นแน่ และถึงเวลานั้น เขาก็คงไม่มีความจำเป็นอีกแล้วที่จะต้องรับความช่วยเหลือจากเขาหรือใครอื่น อนรรฆมหลับตาใช้ความคิด เพียงเพราะคำถามง่ายๆ จากคนขับใน

อีกครั้งชั่วโง่งต่อมา

“จะไปที่ไหนต่อครับ”

“สนามบิน” นั่นคือสิ่งที่เขาคิดออกในเวลานี้

กว่าจะกลับมาถึงสนามบินช่างจี๋ ท้องฟ้าก็เกือบมืดสนิท

อนรรฆเดินวนไปมาอยู่พักใหญ่...มองหา...ก่อนตัดสินใจเดินไปยัง
ส่วนของผู้โดยสารขาเข้า

เขาเดินไปทั่ว จากเทอร์มินัลนี้ไปเทอร์มินัลโน้น กลับไปกลับมา พลัง
กวาดตามองเข้าไปในร้านค้า ร้านอาหาร

ทว่า...ไม่เจอ

ในห้วงความคิด เขารู้สึกผิดที่ปล่อยผู้หญิงคนนั้นไว้โดยไม่เดินกลับไป
หา ในตอนนั้นเขาเลือกที่จะขึ้นแท็กซี่ไปโรงแรมหรูที่พักแสนสบาย แทนที่
จะเลือก...ช่วย

เมื่อก่อนตอนที่เขายังเด็ก...การเดินทางข้ามประเทศข้ามทวีปนั้นมี
อย่างน้อยปีละสองครั้ง ส่วนใหญ่ถ้าไม่ได้ไปกับพ่อ ก็มักมีพี่หรือไม่มี
‘เมียด’ เดินทางเป็นเพื่อนเสมอ หลายคราก็มีผู้ใหญ่ที่รู้จักคุ้นเคยกัน แต่ก็
มีอยู่บ้างบางครั้งที่เขาต้องเดินทางเพียงลำพังคนเดียว

และการเดินทางเพียงลำพังมักอ้างว้างเสมอ

แต่ว่าเขาโชคดี...เพราะทุกครั้งเขามีที่ไป มีที่หมาย มีจุดหมาย และ
มีคนรอรับอยู่ที่ปลายทาง

ปลายทางของเขามีที่ให้อาศัย ฟานักพักพิง

แต่ปลายทางของผู้หญิงคนนั้น...ในวันนี้...เป็นอย่างไรบ้างหนอ

นี่เกือบสองทุ่มแล้ว ปานนี้เธออาจได้พบคนรักของตนแล้วก็ได้ หรือ
ไม่ก็อาจจะมึนที่ไป...อยู่ที่ไหนสักแห่งที่ปลอดภัย